

Účastníci původního řízení

Žalobce: Andrea Raccanelli

Žalovaný: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Arbeitsgericht Bonn – Výklad článku 7 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství (Úř. věst. L 257, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 15) – Charakteristika doktoranda jako pracovníka, zaměstnaného jako stipendista veřejně prospěšnou organizací založenou podle soukromého práva usazenou v jiném členském státě, která nabízí většině vnitrostátních doktorandů možnost uzavřít pracovní smlouvu – Nezbytnost poskytnout doktorandům, kteří pocházejí z jiných členských států, možnost vybrat si mezi stipendiem a pracovní smlouvou – Pojem pracovník

Výrok

- 1) Výzkumník nacházející se v takové situaci, jako je situace žalobce v původním řízení, to znamená připravující svou disertační práci na základě stipendijní smlouvy uzavřené s Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, musí být považován za pracovníka ve smyslu článku 39 ES, pouze pokud je jeho činnost vykonávána po určitou dobu, podle pokynů ústavu patřícího k tomuto sdružení a pokud jako protihodnotu za tuto činnost pobírá odměnu. Předkládajícímu soudu přísluší, aby provedl skutková šetření nezbytná pro posouzení toho, zda tomu tak je ve věci, která mu byla předložena.
- 2) Takové sdružení soukromého práva, jako je Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, musí vůči pracovníkům ve smyslu článku 39 ES dodržovat zásadu zákazu diskriminace. Předkládajícímu soudu přísluší zjistit, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, došlo k nerovnému zacházení mezi tuzemskými a zahraničními doktorandy.
- 3) V případě, že by se žalobce v původním řízení mohl opodstatněně dovolávat náhrady škody způsobené diskriminací vůči němu, příslušelo by předkládajícímu soudu, aby s ohledem na vnitrostátní právní předpisy použitelné v oblasti mimosmluvní odpovědnosti posoudil povahu náhrady škody, kterou může žalobce v původním řízení oprávněně uplatňovat.

(¹) Úř. věst. C 117, 26.5.2007.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 17. července 2008 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesverwaltungsgericht – Německo) – Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) v. Spolková republika Německo

(Spojené věci C-152/07 až C-154/07) (¹)

(Odvětví telekomunikací — Sítě a služby — Tarifní rovnováha — Článek 4c směrnice 90/388/EHS — Článek 7 odst. 2 směrnice 97/33/ES — Článek 12 odst. 7 směrnice 98/61/ES — Regulační orgán — Přímý účinek směrnic — Trojstranný vztah)

(2008/C 223/20)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesverwaltungsgericht

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Žalovaná: Spolková republika Německo

Za přítomnosti: Deutsche Telekom AG

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Bundesverwaltungsgericht – Výklad směrnice Komise 90/388/EHS ze dne 28. června 1990 o hospodářské soutěži na trhu telekomunikačních služeb (Úř. věst. L 192, s. 10) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/33/ES ze dne 30. června 1997 o propojení v odvětví telekomunikací s cílem zajistit univerzální službu a interoperabilitu uplatněním zásad otevřeného přístupu k síti (ONP) (Úř. věst. L 199, s. 32) – Vnitrostátní právní úprava, která vedle poplatků za propojení vypočítaných v závislosti na nákladech této služby stanoví finanční příspěvek ostatních provozovatelů k pokrytí „přístupového deficitu“ vzniklému zavedenému provozovateli z důvodu, že poskytl účastnické vedení – Povinnost členských států odstranit překážky vyrovnání tarifů historickými telekomunikačními subjekty v důsledku propojení sítí – Možnost jednotlivce dovolávat se přímého účinku směrnice před soudem členského státu, aby dosáhl zrušení správního rozhodnutí, které stanoví finanční povinnost ve prospěch jiného jednotlivce

Výrok

- 1) Článek 12 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/33/ES ze dne 30. června 1997 o propojení v odvětví telekomunikací s cílem zajistit univerzální službu a interoperabilitu uplatněním zásad otevřeného přístupu k síti (OPN), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/61/ES ze dne 24. září 1998, a článek 4c směrnice Komise 90/388/EHS ze dne 28. června 1990 o hospodářské soutěži na trhu telekomunikačních služeb, ve znění směrnice Komise 96/19/ES ze dne 13. března 1996, posledně uvedený ve spojení s pátým a dvacátým bodem odůvodnění směrnice 96/19, musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní regulační orgán nemůže uložit pro rok 2003 provozovateli sítě propojené s veřejnou sítí povinnost platit provozovateli účastnické sítě, který má dominantní postavení na trhu, poplatek za připojení, jenž doplňuje poplatek za propojení a je určený k vyrovnání deficitu, který posledně uvedenému vzniká poskytováním účastnického vedení.
- 2) Článek 4c směrnice 90/388, ve znění směrnice 96/19, a čl. 12 odst. 7 směrnice 97/33, ve znění směrnice 98/61, mají přímý účinek a jednotlivci se jich mohou přímo dovolávat před vnitrostátním soudem, aby zpochybnili rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu.

(¹) Úř. věst. C 140, 23.6.2007.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 10. července 2008 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Německo) – Emirates Airlines Direktion für Deutschland v. Diether Schenkel

(Věc C-173/07) (¹)

(Letecká doprava — Nařízení (ES) č. 261/2004 — Náhrady cestujícím v případě zrušení letu — Oblast působnosti — Článek 3 odst. 1 písm. a) — Pojem „let“)

(2008/C 223/21)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Emirates Airlines Direktion für Deutschland

Žalovaný: Diether Schenkel

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Výklad čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. L 46, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 10) – Pojem „odlet“ – Letenka z členského státu do třetího státu a zpět – Zrušení letu zpět

Výrok

Článek 3 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91, musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije na případ zpáteční cesty, kdy cestující, kteří původně odletěli z letiště umístěného na území členského státu, na které se vztahují ustanovení Smlouvy, se vrátí na toto letiště letadlem, které odletělo z letiště umístěného ve třetí zemi. Okolnost, že let tam i let zpáteční jsou rezervovány současně, nemá vliv na vyklad tohoto ustanovení.

(¹) Úř. věst. C 155, 7.7.2007.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 17. července 2008 – Komise Evropských společenství v. Španělské království

(Věc C-207/07) (¹)

(Nesplnění povinnosti státem — Články 43 ES a 56 ES — Vnitrostátní právní předpisy podmiňující nabytí určitého podílu v podnicích provádějících regulované činnosti v energetickém odvětví a aktiv nezbytných k výkonu těchto činností předchozím povolením zvláštní komise)

(2008/C 223/22)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: H. Støvlbæk a R. Vidal Puig, zmocněnci)

Žalované: Španělské království (zástupce: N. Díaz Abad, zmocněnkyně)